

عنوان مقاله:

عدم تعادل های فضایی، آمایش سرزمین و پیشرفت ایران

محل انتشار:

یازدهمین کنگره ملی پیشگامان پیشرفت (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 7

نویسندگان:

مهدی کرمی اناری - دانش آموخته رشته جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه خوارزمی

عارف شاهی آقبلاعی - دانش آموخته رشته جغرافیا و برنامه ریزی شهری، گرایش آمایش شهری دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

توسعه در هر مقیاس و سطحی باید به صورت متوازن و متعادل صورت گیرد. برنامه های توسعه باید ایجاد تعادل و توسعه متوازن را به عنوان یکی از اهداف اصلی خود از مقیاس ملی (در بین مناطق و استانهای کشور) تا مقیاس محلی (بین محلات یک شهر) تعریف کنند. طرحهای آمایش سرزمین که در قالب استانهای کشور تعریف و تهیه شده است، عملاً نمیتواند به این هدف نایل شود؛ قبل از مطالعات آمایش در مقیاس استانی، باید مطالعات اولیهای در مقیاس ملی در قالب آمایش بخشی انجام میشد تا پتانسیل و شرایط توسعه و نوعی تقسیم کار در سطح مناطق انجام شود. در حال حاضر مطالعات آمایش در سطح استان با جزئیات کامل و حجم بسیار بالا در حال انجام است، اما این مطالعات نمیتواند منجر به تعادل در سطح ملی شود؛ در بهترین حالت ممکن نتیجه این طرح آن هم در صورت مطالعه کامل و پایبندی و اجرای اصولی آن، شناخت یک یا چند ظرفیت استان توسعه آن بخش است؛ حتی بسیار دور از ذهن است که این طرح به توسعه متوازن در سطح استان بیانجامد؛ از طرفی کنار گذاشتن مطالعات حاضر به دلیل انجام مطالعات کامل و عمیق و صرف زمان و هزینه منطقی نیست؛ بر این اساس به منظور دستیابی به تعادل و توازن در بین مناطق (استانهای کشور) پس از پایان طرحهای در حال انجام، لازم است مطالعاتی با تکیه بر مطالعات انجام شده در سطح ملی انجام شود و سیاست گذاری لازم برای ایجاد تعادل فضایی در سطح ملی انجام گیرد؛ اقدامی که باید قبل از تهیه طرحهای آمایش استان انجام میپذیرفت

کلمات کلیدی:

عدالت فضایی، تعادل و توازن، آمایش سرزمین

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/742287>

